

ספינת-ביון סובייטית, קשר

השקר ואבי גוט

שנדרש למוחו באמצעות שטיפת-מוח מתמדת. על הסכנה להתקפה המאיימת על המדינה בכל יום. אבל זה מקל מאוד לשלוח את הנוער המאמין הזה למלחמה אחרי מלחמה. ללא שום הסתכנות מצד השולחים: מי שמת, אינו יכול לגלות שמת לשווא.

וכאן אחריותם של עיתונאי ישראל היא קרדינאלית: למרות שהם יודעים כי מאכלים אותם במכוון, הם פולטים את הזבל הזה בלי ביקורת. בלי ניתוח שיראה עד כמה הכל שתול, מכוון, מעוות, שיקרי וכו'.
ואם יאמרו לי שכך מתבצעת עבודה עיתונאית - קודם מפרסמים ידיעות ורק אחר-כך מתייחסים אליהן במאמרים - אענה שגם זה הוא שקר של אמצעי-התיקשות הישראליים אינו מגיע ממקורות סוריים, למשל. מדוע? הרי המקורות הסוריים מייצרים כמויות אינפורמציה ודיס-אינפורמציה לא פחות מאשר המקורות הישראליים. אם מפרסמים רק את הידיעות ממקורות ישראלים, הרי זו הוכחה ניצחת לכך, שלפני פירסום החומר כבר החליטו אמצעי התיקשות שזהו חומר אמין, ולכן ראוי לפירסום.

אבי גוט תרם לישראל יותר ממאות עיתונאים אחרים, אשר לא שידרו/צילמו/דיווחו/כתבו על ספינות-ביון סובייטיות בחופי ישראל. בדרך-אגב, בכישלוננו הבולט, כשהציג לפני הצופים את ספינת-המחקר התמימה הורייזן כאוניית-ביון סובייטית, הוא הוכיח כיצד פועלת שיטת הדיס-אינפורמציה הישראלית. על כך מגיעה לו תודת תושבי המדינה, אשר מוחותיהם נשטפים יום-יום על-ידי שאר אמצעי-התיקשות, שקשר-השקר שלהם הוא פחות בולט.

אסתר רטור, תליאביב

הכתבה - אם בשעת הצילומים ואם אחרי שצולמו. אם נוסף לכל אלה את שהתרחש בארץ בשטח ה-אינפורמציה בנושא הסובייטי לפני, בשעת, ואחרי שידור הכתבה (דיברי הרמטכ"ל הנבחר על מלחמה אמרית עם סוריה; ההיסטוריה המכוונת על שטיפת-מוח יום-יום על ההכנות הצבאיות של סוריה וי.ועיצה" הסובייטיים; ידיעות חוזרות ונשנות על הגדלת מיספרם של י.ועיצים" אלה; הטענות הבלתי-פוסקות של חלקה של סוריה בקרבות בלבנון ואחריותה לפעולת הכוחות הצבאיים הפלסטיניים) הרי שהידיעה של אבי גוט היתה בסך-הכל פרט קטן - דרמאטי ככל שיהיה - בשטף האדיר של דיס-אינפורמציה שבו היתה לכודה המדינה כולה. כל אדם בעל שכל ישר ומגונגונים טיבעיים נגד שטיפת-מוח למד. בדיוק כמו אזרחי ברית-המועצות - ואני הייתי אזרחית ברית-המועצות - להריח מרוחק את ריחן המבחיל של י.ידיעות", שאינן אלא שקרים.

העיתונאים שעטים על אבי גוט, עושים בדיוק כמוהו: פולטים ללא ביקורת את כל הזבל שמאכילים אותם, מקורות מוסמכים!"

שטיפת-מוח ותירוצים לפעולות שהממשלה מעוניינת לפתוח בהן.
לכן, כל אדם כזה התגלגל מצחוק - כמוני - בזמן שידור צילומי ספינת-הביון הסובייטית". ולא מפני שהידיעה לא היתה נכונה: אין לי הכלים לדעת אם ידיעה כזו היא נכונה או לא נכונה.
אבל אני יודעת את שידוע כל אדם חושב: שאוניות-ביון סובייטיות משוטטות כל הזמן ליד חופי ישראל, ולכן אינן מהוות בשום אופן עניין של חדשות. להיפך, אילו הפליקו לשוטט מסביב לישראל, זה היה די מפתיע כדי למקד על כך כתבה.

אולם מה שמאוד-מאוד לא מצחיק בכל הפרשה, הוא חלקם של עיתונאי ישראל במצב מביש ומשפיל זה. שבו מקורות דיס-אינפורמציה מזינים יום-יום את כל המדינה. העיתונאים העטים היום על אבי גוט, ששילם כל-כך ביוקר על אמונו במקורות הנ"ל, סותמים יום-יום את מוחות כולנו. ומה שמאכב במיוחד: הם סותמים את מוחות הנוער, אשר טרם פיתח את הכלים לגלות את סירחון הדיס-אינפורמציה. כך גדל לו דור שלם המאמין בזבל

איד עובד כתב טוב, בינוני או גרוע? היתכן שכתבים עורכים סיור יומי במטוס מעל המדינה וחופיה, וממערף הציפור הם מזהים עצמים, מחליטים איזהו עצם מסוכן ומחליטים אם הוא ראוי להתייחסות רצינית? ברור שלא. ברור שכל כתב מקבל זרם של אינפורמציה, במגעיו האישיים או באמצעות הטלפון, ומתוך זרם זה הוא בוחר לו את הנושאים המעטים שנראים לו ראויים לבחינה בשטח.

ובכן נתחיל: משהו הזין את אבי גוט באינפורמציה ראשונית על אוניית-ביון סובייטית, המשייטת מול חופי-ישראל. יותר מכך - אם גוט מצא לנכון לצאת לשטח כדי לבחון אינפורמציה זו (והפעם הבדיקה היתה יקרה במיוחד, והיתה כרוכה בשכירת מטוס), היה לו בוודאי יסוד מוצק להאמין למקור שמסר לו את האינפורמציה. נמשיך בהנחות: גוט קיבל מהאינפורמטור שלו הנחות מדויקות עבור הטייס, היכן למצוא את אוניית-הביון, שאם לא, נצטרך להניח ששוטט במשך שעות מעל הים התיכון המזרחי, וחיפש משהו שנראה לו דומה לאוניית-ביון סובייטית. מנוחך, לא?
הלאה: למר גוט התלווה צוות טלוויזיוני תיקני לצילום הכתבה. כלומר, הוא קיבל אישור מהממונה הישיר שלו (מנהל מבט לחדשות?) לקחת צוות לסיור אווירי מעל לים, ולאור רגשות המצב, מחיר המיבצע והנושא עצמו - טיסה מעל ספינת-ביון - קרוב לוודאי שהאישור ניתן על-ידי דרג גבוה יותר מאשר הממונה הישיר.

נמשיך: כתבתו של גוט שפעה מידע רלוונטי לנושא - נוהגי הסוואה של ספינות-ביון, מרחק מהמטרה שלה הן מצותות וכו' - מה שמאפשר להניח שמישהו בר-סמכה בנושא ליווה את גוט ו.הסביר" לו מה הוא רואה, או אולי העניק את הסבריו אחר-כך, תוך צפייה בתצלומים, אחרי שהצוות חזר מסיורו האווירי.

- אפשר לסכם:
- סביר להניח, שמקור המקובל כמהימן וכמבין (הן בעיני גוט והן בעיני הממונים עליו) בביון צבאי מסר לגוט את האינפורמציה על ספינת-הביון הסובייטית המשוטטת ליד חופי ישראל.
 - גוט התייעץ עם הממונים עליו, ואלה - לאור פירטי המידע הראשוניים ולאור זהות המוסר - אישרו לו לקחת צוות-צילום ולשכור מטוס לצילום הכתבה.
 - המקור של גוט הדרך את הטייס איך והיכן למצוא את ספינת-הביון בים הרחב.
 - מקור המהימן על גוט היה חייב ללות בהסברים את

החמור ועדות-המיזרח

במחילה בכבודם של יצחק נבון, דויד לוי ומשה (מוישה וחצי) לוי - אין להם, לבני עדות-המיזרח האחרים כל חלק בקביעת העובדות וההחלטות המחייבות במדינת-ישראל. בינתיים התיקשות המכוונת את דעת-הקהל ממשכה לשטוף את המוח על-ידי הפרחת בלונגה-כזב, השליט מנצל את הלך-הרוח הנוצר על-ידי שטיפת-מוח זו, הנקלטת היטב בשוק-הכרמל ובמחנה-היהודה.
והא לך: ציבור בוחרים, רובו מעדות-המיזרח, המוצג כאשם בפריחת ניצני-הפאשיזם בישראל.
מי מחליט לקחת את הכסף ולבזבזו ביישובים על-יד שכס, המאוכלסים בקושי בשני מנייני מישפחות, תחת לממן קורת-גג לזוגות צעירים מהקטמונים! שר-האוצר, מי יצר אווירה שקורבנות המלחמה מוצדקים! האדונים יוסף למיד, ראובן ירון ושליטי כלי-התיקשות, כשחפשים אך כמו אצל משורר-המשלים לה-פונטיין - כשחפשים

מי מחליט לבזבז כסף בהתנחלויות ליד שכס? מי יצר את האווירה שקורבנות המלחמה הם מוצדקים? - לא בני עדות המיזרח!"

בקרב חיות-היער את האשם שטרף מרכוש הזולת וברישעותו גרם לקיללת האל-עליון, מוצאים לא את הנמר, לא את הזאב אלא... את החמור המיסכן.
זהו תפקיד בני-עדות המזרח, בהבל מה הם הומכים האחרים להתפתחות הפאשיזם המיסטיל-לאומני במדינת-ישראל.
אך הם הרי המשלמים את מחיר המישטר, מבלי שהיו יוצרו ומקימו.

שלמה כהן-צידון, תליאביב

בכלי-התיקשות! אף לא אחד מבני עדות-המיזרח, המשכילים מבני עדות-המיזרח התרחקו ממעורבות פוליטית.

אם כך הדבר, מה להם לפובליציסטים, להוגי-הדעות, לסופרים ולמומחים לענייני המדינה להטיל את האשמה על

בני עדות-המיזרח, זוהי אשמה ללא בסיס. חוסר-האונים של החרדים מפני קואליציה הדתית-המיסטיית-לאומנית-מאסיבית, מביא אותם לזרוק את האשמה על בני עדות-המיזרח, שאין להם חלק ונחלה בקביעת המדיניות בישראל.

בהעולם הזה (2382) קראתי את מאמרו של אריה בן-חורין, שפורסם לאחר מכן בגליון-שבת של אל-פגור, המופיע בערבית בירושלים המיזרחית. הרעיון במאמר הוא אותו הרעיון העובר כחוט-השיני בסדרת-מאמרים שפורסמו ביומון האירופי הראלד-טריבון, ב-12, ב-13 וב-14 באפריל 1983.

ומהו הרעיון? ניצני הפאשיזם הולכים ומתגברים במישל הישראלי, וישוב חזק על כנו הודות לקולות בני עדות-המזרח התומכים בו.
אין צורך להיות בעל חוכמה גדולה, כדי להבין שההקבלה היא לאוירה שנוצרה באירופה לקראת מילחמת-העולם השנייה, כשמיסטיציזם, תת-השכלה של רוב הבוחרים ושינאה לזרים ולדמוקרטיה העלו מישטרים שתוצאתם היתה הרס ללא תקדים ביבשת האירופית, במילים אחרות: מה שאחרי ההרס באירופה יוחס לבעלי תת-ההשכלה, מיוחס היום לבני עדות-המיזרח בישראל. הסופר הצרפתי גול רמסון הגדיר מישטרים אלה, שסללו את הדרך לאסון אירופה במחצית הראשונה של המאה ה-20, כמשטרי המדיוקרים" (הבינוניות).

חולק אני על רעיון זה, כי בטעות יסודו. לב עדות-המיזרח אין אף תפקיד בעל חשיבות בהנהגת המדינה הישראלית, המקבל החלטות המחייבות: לא ראש-ממשלה, לא שר-החץ, לא שר-הביטחון ולא שר-האוצר.
כל המבין ענייני מימשל יודע, שמימשל מבוסס על הטלת מיסים ועל גיוס כספים - על מציאת משאבים מצד אחד וחלוקתם מצד שני. זהו תפקיד שר-האוצר.
ראש-הממשלה, יחד עם שר-החץ ושר-הביטחון, הוא המחליט בנייני-הנפשות: היום מילחמה, מחר שלום, כדומה, החלטות אלה אינן קלוטות מהאוויר, קודם להם נסע בכלי-התיקשות, הנקרא, שטיפת מוח". מי שולט